

Sygn. akt II KZ 37/15

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

w sprawie **H. D. i A. D.**

obwinionych z art. 107 k.w.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 25 września 2015 r.,

zażalenia oskarżyciela posiłkowego J. K.

na zarządzenie upoważnionego sędziego Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 27 lipca 2015 r., sygn. akt II AKo 83/15, o odmowie przyjęcia wniosku o

wznowienie postępowania,

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 18 grudnia 2014 r. Sąd Okręgowy w Warszawie, po rozpoznaniu zażalenia oskarżyciela posiłkowego J.K. od postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z 24 października 2014 r., którym umorzono postępowanie z uwagi na brak znamion czynu zabronionego (art. 5 § 1 pkt 2 k.p.w.), utrzymał w mocy pierwszoinstancyjne orzeczenie.

Oskarżyciel posiłkowy wystąpił z wnioskiem o wznowienie postępowania, domagając się jednocześnie ustanowienia dla niego pełnomocnika z urzędu. Sąd Apelacyjny w Warszawie, postanowieniem z 23 czerwca 2015 r., nie uwzględnił żądania w przedmiocie wyznaczenia oskarżycielowi posiłkowemu pełnomocnika z urzędu w celu ewentualnego sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania.

Wezwanie o uzupełnienie braku formalnego w określonym terminie pozostało bez odpowiedzi i upoważniony sędzia Sądu Apelacyjnego w Warszawie, zarządzeniem z 27 lipca 2015 r., odmówił przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania. Zarządzenie to zaskarżył zażaleniem oskarżyciel posiłkowy, motywując je w istocie jednym stwierdzeniem, że „nie stać go na zakup usługi prawnej na rynku”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Autor środka odwoławczego, jak się wydaje mający pełną świadomość istniejącego w rozważanej sytuacji procesowej przymusu adwokacko – radcowskiego (art. 545 § 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.p.w.), ograniczył swoje wywody do zapewnienia, iż nie jest w stanie ponieść kosztów reprezentowania go przez podmiot fachowy. Przeszedł jednak do porządku nad regulacją zawartą w art. 22 k.p.w. w zw. z art. 30 § 2 k.p.w., według której pozytywne rozstrzygnięcie w tym przedmiocie uzależnione jest od kumulatywnego spełnienia dwóch warunków: niezamożności wnioskującego i interesu wymiaru sprawiedliwości. To ostatnie pojęcie ma wprawdzie charakter nieostry, ale spełnia nie tylko wymogi konstytucyjne określone w art. 42 ust. 2 Konstytucji RP (zob. wyr. TK z 19 lutego 2008 r., P 48/06, OTK – A 2008, nr 1, poz. 4), lecz również konwencyjne przewidziane w art. 6 ust. 3 lit. c EKPC (zob. post. SN z 16 listopada 2011 r., III KZ 77/11, OSNKW 2012, z. 2, poz. 20). Sąd Apelacyjny w Warszawie, w postanowieniu z 23 czerwca 2015 r., wyłożył w sposób przekonujący, dlaczego w niniejszej sprawie brak interesu wymiaru sprawiedliwości odnośnie wyznaczenia oskarżycielowi posiłkowemu pełnomocnika z urzędu w celu ewentualnego opracowania wniosku o wznowienie procesu. Argumentacja zaprezentowana w tym orzeczeniu nie wymaga uzupełnienia ani pogłębienia.

Dlatego orzeczono jak w dyspozytywnej części postanowienia.